

Sygn. akt I.C.242/17

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 30 listopada 2017 r.

Sąd Okręgowy w Zielonej Górze Wydział I Cywilny

w składzie następującym:

Przewodniczący: SSO Urszula Ladzińska-Gamułkiewicz

Protokolant: st. sekr. sąd. Elżbieta Ślusarczyk

po rozpoznaniu w dniu 16 listopada 2017 r. w Zielonej Górze

sprawy z powództwa W. B.

przeciwko (...) S.A. w W.

o zapłatę

I. zasądza od pozwanego (...) S.A.

w W. na rzecz powódki W. B. kwotę 25.000 zł (dwadzieścia pięć tysięcy złotych), z odsetkami ustawowymi od dnia 13.09.2017 r. do dnia zapłaty,

II. w pozostałej części oddala powództwo,

III. zasądza od powódki na rzecz pozwanego kwotę 885 zł tytułem zwrotu kosztów procesu.

Sygn. akt I C 242/17

UZASADNIENIE

W pozwie skierowanym przeciwko (...) S.A. z siedzibą w W. powódka W. B. wniosła o zasądzenie na jej rzecz kwoty 85.000 zł wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie liczonymi od dnia 20 grudnia 2016 r. do dnia zapłaty tytułem zadośćuczynienia za doznaną krzywdę w postaci naruszenia dóbr osobistych – szczególnej więzi powódki ze swoją matką – M. J. oraz obciążenie strony pozwanej kosztami procesu, w tym kosztami zastępstwa procesowego.

W uzasadnieniu żądania pozwu powódka podała, że w dniu 10 września 2016 r. doszło do wypadku komunikacyjnego, w wyniku którego śmierć poniosła matka powódki – M. J.. Odnosząc się do zasadności roszczeń powódka podkreśliła silną więź łączącą ją z matką oraz powołała się na negatywne następstwa, jakich doznała w wyniku śmierci matki.

W odpowiedzi na pozew / k. 21-23 / strona pozwana wniosła o oddalenie powództwa w całości oraz obciążenie powódki kosztami procesu w tym kosztami zastępstwa procesowego.

W uzasadnieniu pisma strona pozwana zakwestionowała wysokość dochodzonego przez powódkę roszczenia.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny.

W dniu 10 września 2016 r. kierująca samochodem osobowym marki S. (...) o nr rej. (...) – S. Z. umyślnie naruszyła zasady bezpieczeństwa w ruchu lądowym doprowadzając do zderzenia z nadjeżdżającym z przeciwną stroną pojazdem uprzywilejowanym w postaci karetki pogotowia. W rezultacie zdarzenia śmierć na miejscu poniosła matka powódki – M. J..

W dniu 28 listopada 2016 r. prokurator Prokuratury Rejonowej w Zielonej Górze umorzył śledztwo w sprawie wobec stwierdzenia, że podejrzewany zmarł.

/ dowód:

- postanowienie o umorzeniu śledztwa k. 12-14 /

W chwili śmierci matka powódki liczyła 92 lata; zamieszkiwała w bliskiej odległości od córki, miała z nią codzienny kontakt. Powódka przynosiła matce przygotowane przez siebie posiłki, wykonywała podstawowe czynności domowe, uczęszczała z matką na wizyty lekarskie. Kobieta samodzielnie poruszała się po podwórku, wykonywała drobne zakupy, sporadycznie przygotowywała sobie posiłki. Zmarła pozostawiła po sobie pięcioro dzieci; zamieszkiwała w jednym budynku mieszkalnym z synem; prowadzili odrębne gospodarstwa domowe.

Powódka odwiedza grób matki średnio 3 razy w tygodniu, zamawia w jej intencji również msze święte. Przez pół roku od zdarzenia przyjmowała leki uspokajające.

/ dowody:

- zeznania świadka M. B. na rozprawie w dniu 16 listopada 2017 r. czas trwania 00:05:00-00:25:02,

- zeznania świadka I. K. na rozprawie w dniu 16 listopada 2017 r. czas trwania 00:25:02-00:36:42,

- przesłuchanie powódki na rozprawie w dniu 16 listopada 2017 r. czas trwania 00:37:21-00:55:33 /

W piśmie z dnia 30 listopada 2016 r. pełnomocnik reprezentujący interesy powódki zgłosił szkodę w pozwanym towarzystwie ubezpieczeń. Strona pozwana dokonała wypłaty na rzecz powódki świadczenia w wysokości 15.000 zł.

/ okoliczności bezsporne /

Sąd zważył, co następuje.

Powództwo zasługuje na częściowe uwzględnienie.

Zważając, że powódka domagała się zasądzenia od strony pozwanej zadośćuczynienia za doznaną krzywdę powstałą w wyniku zderzenia pojazdów mechanicznych, materialnoprawnej podstawy rozstrzygnięcia przedmiotowego sporu należy upatrywać w przepisach art. 446 § 4 k.c., art. 415 k.c. w zw. z art. 436 § 2 k.c.

Strona pozwana nie kwestionowała podstawy swojej odpowiedzialności w niniejszej sprawie, a jedynie twierdziła, że wypłacona przez nią kwota w toku postępowania likwidacyjnego tytułem zadośćuczynienia wyczerpuje w całości uzasadnione roszczenia powódki. Dokonując ustalenia stanu faktycznego Sąd dał wiarę zeznaniom przesłuchiwanej w sprawie powódki oraz zeznaniom świadków. Treść przesłuchania osobowego źródła dowodowego nie budzi wątpliwości.

Podstawą uwzględnienia roszczeń powódki była dyspozycja art. 446 § 4 k.c., w myśl której Sąd może przyznać najbliższym członkom rodziny zmarłego odpowiednią sumę tytułem zadośćuczynienia pieniężnego za doznaną krzywdę. Ustawodawca poza wskazaniem, iż kwota przyznana tytułem zadośćuczynienia winna być wymierna do powstałej szkody nie wskazuje innych zasad ustalenia jej wysokości (posiłkować w tym zakresie należy się orzecznictwem i poglądami wypracowanymi na tle stosowania art. 445, 23 i 24 k.c.). Bogate orzecznictwo Sądu Najwyższego w tym zakresie wskazuje natomiast, iż przy ustaleniu wysokości zadośćuczynienia należy mieć na uwadze całokształt okoliczności sprawy nie wyłączając takich czynników jak: wiek poszkodowanego, rozmiar doznanej krzywdy, stopień cierpienia fizycznych i psychicznych, ich intensywność, czas trwania, długotrwałość. Kompensacie podlega doznana krzywda, a więc w szczególności cierpienie, ból i poczucie osamotnienia po śmierci najbliższego członka rodziny. Rolą zadośćuczynienia jest bowiem złagodzenie doznanej niewymiernej krzywdy poprzez wypłacenie

nie nadmiernej lecz odpowiedniej sumy, w stosunku do doznanej krzywdy. Ustalenie jej wysokości powinno być jak wielokrotnie wskazywał Sąd Najwyższy dokonane w ramach rozsądnych granic, odpowiadających aktualnym warunkom i sytuacji majątkowej społeczeństwa przy uwzględnieniu, iż wysokość zadośćuczynienia musi przedstawiać ekonomicznie odczuwalną wartość.

W niniejszej sprawie Sąd, ustalając wysokość zadośćuczynienia, wziął pod uwagę wszystkie istotne okoliczności wpływające na rozmiar doznanej krzywdy. Z przeprowadzonego postępowania dowodowego wynika, iż powódka była córką zmarłej; istniała między nimi silna więź emocjonalna. Z ustaleń Sądu wynika też, iż powódka zamieszkiwała nieopodal zmarłej matki; utrzymywała z nią codzienny kontakt, pomagała jej w czynnościach dnia codziennego. Cierpienie, krzywda osobista oraz przeżywanie żałoby związane z utratą matki wpłynęły negatywnie na funkcjonowanie powódki po wypadku. Powódka musiała mierzyć się z przykrymi, intensywnymi uczuciami, z tego powodu wspomagała się lekami uspokajającymi. Sąd uwzględniając wszystkie okoliczności przedmiotowej sprawy uznał, iż odpowiednią sumą pieniężną czyniącą zadość krzywdzie doznanej przez powódkę – jest suma 40.000 zł. Jest to kwota odpowiednia, posiadająca ekonomicznie odczuwalną wartość. Tak określona kwota złagodzi, zdaniem Sądu, negatywne emocje wywołane traumatycznym przeżyciem, pozwoli powódce zrekompensować stratę duchową, jaką poniosła w związku z utratą matki, łagodząc negatywne uczucia, takie jak poczucie osamotnienia i straty osoby najbliższej. Wobec tego, że pozwany wypłacił już powódce kwotę 15.000 zł sąd zasądził na rzecz powódki jeszcze kwotę 25.000 zł.

W pkt II wyroku Sąd oddalił dalej idące powództwo; materiał dowodowy nie daje podstaw do przyjęcia, iż cierpienia moralne powódki wywołane śmiercią matki wykroczyły ponad normalną w takiej sytuacji miarę i rzutowały negatywnie na jej stan zdrowia. Argumenty, na jakie powołuje się powódka świadczą w znacznej mierze o niesłusznym utożsamianiu pojęcia żałoby z pojęciem pamięci o zmarłych, która po stracie kogoś bliskiego towarzyszy człowiekowi nieraz do końca jego dni.

Odnośnie rozstrzygnięcia o odsetkach Sąd uznał, iż strona pozwana popadła w opóźnienie w zapłacie powódce należnego jej zadośćuczynienia od dnia 13 września 2017 r. Odsetki za opóźnienie należą się bowiem od dnia następnego po doręczeniu odpisu pozwu, co nastąpiło w dniu 12 września 2017 r. Powódka nie wykazała bowiem w niniejszym procesie iż przed wniesieniem pozwu zgłosiła pozwanemu roszczenie w zakresie w nim wskazanym. Także z treści pozwu nie można ustalić dlaczego powódka domaga się odsetek od dnia 20.12.2016r. ,bowiem uzasadnienie pozwu nie zawiera wyjaśnienia co do podstawy naliczania odsetek od tej daty.

Rozstrzygnięcie o kosztach procesu Sąd oparł na treści art. 100 k.p.c. który stanowi, że w razie częściowego tylko uwzględnienia żądań koszty będą wzajemnie zniesione lub stosunkowo rozdzielone. Z uwagi na to, że powództwo zostało uwzględnione częściowo, Sąd stosunkowo rozdzielił koszty procesu pomiędzy stronami, mając na względzie fakt, w jakiej części żądanie pozwu zostało uwzględnione.

Mając na uwadze powyższe należało orzec jak w sentencji wyroku.